

Kyrkan – Del 1

"Du är Petrus, och på denna klippa ska jag bygga min kyrka, och dödens krafter ska inte få överhand över den."

Matteus 16:18

Det finns många kyrkor som kallar sig kristna, med en stor variation av namn och med olika typer av tro när det gäller Jesu och hans apostlars läror. När vi betraktar dessa skillnader i synsätt är det, enligt vår mening, inte fel att fråga sig vad Bibeln säger om vad kyrkan egentligen är och vad Guds avsikt är med den. Finns det något sätt att veta vilken som är den sanna kyrkan, eller utgör alla de olika kyrkosamfundet tillsammans den sanna kyrkan?

Ordet "kyrka" förekommer inte i Gamla testamentet, och det användes för första gången i Nya testamentet av Jesus när han sade till Petrus, såsom nämns i vår inledande vers, att "dödens makter" inte skulle få överhand över den. I denna vers är ordet "kyrka" en översättning av det grekiska ordet "ekklesia", vilket betyder "en utkallning" eller ett urval. Jesus sade till sina lärjungar: "Jag har utvalt er ur världen." (Joh 15:19). I grund och botten är kyrkan en skara människor som, genom att ta emot Kristi inbjudan, har skiljt sig från världen.

Kyrkan är inte en byggnad, även om ordet kyrka ofta används för att beteckna den plats där en församling samlas. Om uttrycket "samlingshus" användes mer allmänt för att beskriva församlingens samlingsplats, skulle det kanske bidra till att minska en del av de

missförstånd som råder kring den sanna betydelsen av själva ordet kyrka.

Under sin verksamhet använde Jesus ordet "kyrka" endast tre gånger. En gång var det i hans kommentar till Petrus, och två gånger vid ett annat tillfälle när han instruerade sina lärjungar om hur de på rätt sätt skulle hantera missförstånd som kunde uppstå bland dem (Matteus 18:17). Nästa gång ordet förekommer är i Apostlagärningarna 2:47, efter berättelsen om de tre tusen som tog emot Kristus tack vare Petrus predikan på pingstdagen. Det är ett enkelt uttalande som endast säger att "Herren lade dagligen till församlingen dem som skulle bli frälsta".

I detta enkla konstaterande finns det utrymme för eftertanke. Enbart på pingstdagen anslöt sig tre tusen till "församlingen", och därefter tillkom "dagligen" ytterligare omvända, men det finns inga uppgifter om några formella invigningsceremonier utöver vattenbaptismen. Alla dessa omvända var judar. När de, under aposteln övertygande tjänst, insåg att Jesus, som deras ledare hade korsfäst, verkligen var den utlovade Messias, trodde de på honom och döptes.

Så enkelt var det! Senare, när antalet lärjungar ökade och de samlades för att uppbygga varandra, kallades dessa grupper av människor för församlingar. I Apostlagärningarna 11:22 läser vi om "församlingen i Jerusalem". I Romarbrevet 16:5 hälsar Paulus "församlingen i deras hus", det vill säga Priscillas och Aquilas hus.

Av dessa texter framgår att i kristendomens tidiga dagar betraktades varje grupp av troende, oavsett storlek och plats, som en församling. Det var faktiskt

en församling, eftersom varje sådan samling av troende bestod av dem som genom evangeliet hade kallats att avskilja sig från världen och följa i Jesu fotspår.

Dessa enskilda grupper bar inga konfessionella namn. De identifierades utifrån sin plats och omnämndes som församlingen i Jerusalem, församlingen i Filippi, församlingen i Rom eller, som i vissa fall, den församling som höll sina möten i hemmet hos den ene eller den andre av de troende.

I Uppenbarelseboken, kapitel 2 och 3, nämns sju församlingar som identifieras efter de städer där de var belägna, och särskilda budskap sänds till dem. Det finns skäl att tro att dessa sju församlingar på ett symboliskt sätt representerar alla troende under olika tidsperioder, med början vid pingsten och fram till idag. Detta är en annan, bredare användning av ordet församling, som beskrivning av alla på varje plats som Herren betraktar som utvalda ur världen för att tjäna honom och hans sak.

Jesus hade en bred, mer allmän betydelse av ordet i åtanke när han sade till Petrus att "dödens makter" inte skulle få överhand över kyrkan. Det är också denna tolkning som Paulus använder när han i Efesierbrevet 1:22–23 talar om Kristus som "huvudet över allt för kyrkan, som är hans kropp". Det är i denna mening som Paulus återigen skriver om "den levande Gudens kyrka, sanningens pelare och grundval". 1 Timoteusbrevet 3:15

I 1 Korintierbrevet 12:12–13 utvecklar Paulus tanken på att församlingen är Kristi "kropp". Han säger: "Människokroppen har många delar, men de många delarna utgör en enda hel kropp. Så är det också

med Kristi kropp. Vissa av oss är judar, andra är hedningar, vissa är slavar och andra är fria. Men vi har alla döpts till en och samma kropp genom en och samma Ande, och vi delar alla samma Ande.”

Hur man blir medlem

Hur blir man en blivande medlem i kyrkan – det vill säga den kyrka som grundades av Jesus och apostlarna? I Apostlagärningarna 2:47, som citerades tidigare, står det att ”Herren lade dagligen till kyrkan dem som skulle bli frälsta.” Detta tyder på att det är upp till Herren att avgöra vem som blir medlem i Herrens församling. Detta, tror vi, skulle alla kristna medge. Men hur lägger Herren till medlemmar till sin församling, och vilka krav måste man uppfylla för att av Herren erkännas som tillhörande hans församling?

Kort sagt anger Skriften att stegen för att närma sig kyrkan är, för det första, ett ångerfullt erkännande av det faktum att vi tillhör en syndaförbannad och döende mänsklighet och därför inte kan stå inför Gud i vår egen rättfärdighet. (Jesaja 64:6; Markus 2:17; Apostlagärningarna 26:20). Därefter följer att vi tar emot Jesus Kristus som vår personlige Förlossare och Frälsare, i insikten att det endast är genom värdet av hans utgjutna blod som vi kan bli godtagbara inför Gud. Apostlagärningarna 13:38,39; 16:31; Romarbrevet 3:21–23; 5:1

Sedan, på grundval av vår tillit till försonarens utgjutna blods förtjänst, uppmanas vi att överlämna oss i oreserverad hängivenhet för att göra Guds vilja en . Vi kan tala om detta som att vi ”inviger” oss själva till Gud. Låt oss betona att denna invigning

görs till Gud, inte till människor eller någon jordisk organisation.

Bibeln är mycket tydlig när det gäller vad denna helgelse kommer att innebära i våra liv. Jesus sade: "Om någon vill följa mig [vara min lärjunge], låt honom förneka sig själv, ta upp sitt kors varje dag och följa mig." (Lukas 9:23). Att förneka sig själv innebär inte bara att avstå från något obetydligt nöje eller någon tillfredsställelse under en kort tid, eller ens för all framtid. Det är snarare, precis som uttrycket antyder, en fullständig förnekelse av sig själv. Det är samma ord som Jesus använde när han förutsade att Petrus tre gånger fullständigt skulle förneka att han kände honom (Matteus 26:33, 34). Att förneka sig själv innebär alltså att helt avsäga sig rätten att erkänna sin egen vilja och istället acceptera Guds vilja såsom den uttrycks genom Kristus och Skrifterna.

Vad är Guds vilja för dem som, som svar på Jesu inbjudan, fullständigt förnekar sig själva? Den uttrycks i hans ytterligare uppmaning att dagligen ta upp sitt kors och följa honom. Jesus använde symboliken med att bära korset för att beteckna att gå in i döden. När Jesus gav denna inbjudan offrade han själv sitt liv. Hans offer fullbordades på Golgata när han ropade: "Det är fullbordat." Johannes 19:30

De som tar emot Kristi inbjudan att ta upp sitt kors och följa honom, offerar på samma sätt sina liv i tjänst. De blir inte alla bokstavligen korsfästa, även om vissa blev det i början av den kristna tidsåldern. Många led martyrdöden på andra sätt. För varje efterföljare av Mästaren måste och kommer dock viljan att tjäna och lida oavsett konsekvenserna att finnas.

Denna fråga om att följa i Jesu fotspår beskrivs av Paulus som att vara "medplanterade i likhet med hans död" (Romarbrevet 6:5). Innan vi kom till Kristus var vi "döda i överträdelser och synd" (Efesierbrevet 2:1). Men genom lydig tro på förtjänsten av hans utgjutna blod befrias vi från Adams fördömmelse. Ändå dör vi; dock inte som syndare, utan som medoffrare tillsammans med Jesus. Paulus uttryckte denna tanke när han skrev: "Jag uppmanar er därför, bröder, genom Guds barmhärtighet, att ni överlämnar era kroppar som ett levande offer, heligt och välbehagligt för Gud; det är er rimliga tjänst." Romarbrevet 12:1

Döpta till Kristus

I Romarbrevet 6:3–4 skrev Paulus: "Vet ni inte att vi alla som har döpts till Kristus Jesus har döpts till hans död? Vi har alltså begravts med honom genom dopet till döden, för att vi, precis som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också ska vandra i ett nytt liv." Det dop som här avses är inte i vatten, utan till Kristus och till hans död.

Ordet dop i Nya testamentet är översatt från ett grekiskt ord som betyder "att begrava" eller "att sänka ned". Vårt dop till Kristus är begravningen av vår vilja i hans vilja. Det är ett dödsdop eftersom det är Guds vilja att vi ska dö med honom.

I Uppenbarelseboken 20:4 symboliseras denna tanke med ordet "halshuggna". Här läser vi om dem som är "halshuggna för Jesu vittnesbörd och för Guds ord". Detta avser inte en bokstavlig halshuggning, utan att vi avsäger oss vår vilja, som representeras av huvudet, och accepterar Kristus

som vårt Huvud. Efesierbrevet 5:23; Kolosserbrevet 1:18

Paulus utvecklar denna punkt ytterligare och säger: "Genom en och samma Ande har vi alla döpts till en och samma kropp." (1 Korintierbrevet 12:13). Det är genom den Helige Andens inflytande, via sanningens ord, som vi dras till Herren och leds av hans kärlek att överlämna oss helt och hållet till honom. Eftersom denna helgelse innebär att vi avsäger oss vår egen vilja och tar emot Guds vilja i Kristus, blir Jesus därmed vårt Huvud, och vi blir medlemmar i församlingen, som är hans kropp, om vi förblir trogna vår ställning inför Gud, till och med in i döden. Uppenbarelsesboken 2:10

Således ser vi hur det går till att Gud, genom sin Andes kraft, förenar blivande medlemmar med Kristi församling. Vår del i detta som individer är endast att underkasta oss hans Andes inflytande och att ta de steg som det gudomliga Ordet anger; det vill säga stegen mot omvändelse, att ta emot Kristus och att överlämna oss i fullständig hängivenhet för att göra Guds vilja.

Kan vi, efter att ha vidtagit dessa åtgärder, veta om Gud har tagit emot oss och erkänner oss som provmedlemmar i kyrkan, Kristi kropp? Vi tror det. Paulus sade, i en text som redan citerats, att vi har blivit "begravda med honom genom dopet till döden, för att vi, precis som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet, också ska vandra i ett nytt liv." (Romarbrevet 6:4). Vandra vi glädjefullt i "ett nytt liv"?

Paulus skrev också: "Om någon är i Kristus, är han en ny skapelse; det gamla har gått förbi; se, allt har

blivit nytt.” (2 Korinthierbrevet 5:17). Har det gamla som hör till ”det förflutna” i våra liv förgått, i den meningen att det inte längre har någon verklig dragningskraft för oss? (Efesierbrevet 2:3). Hittar vi vår största glädje i Herrens nya saker – vår nya kallelse till gudstjänst – våra nya förhoppningar, nya mål, nya ambitioner?

Efter att vi har tagit detta steg att helt och hållet helga oss åt Herren kanske våra tidigare vänner och släktingar inte förstår oss. I vissa fall kan de till och med förfölja oss. I vilket fall som helst kommer de inte att finna samma grad av gemenskap hos oss, eftersom de inte kommer att vara i harmoni med vårt nya sätt att leva. Vi kommer inte att älska dem mindre, och vi kommer inte att sluta göra allt vi kan för dem, men vi kommer att lära oss att världens vägar och det helgade Guds folks vägar ofta ligger långt ifrån varandra. Har vi denna erfarenhet?

Paulus skrev återigen: ”Det som ögat inte har sett och örat inte har hört, och som inte har kommit upp i människans hjärta, det som Gud har förberett för dem som älskar honom.” Sedan tillägger han: ”Gud har uppenbarat dem för oss genom sin Ande; ty Anden utforskar allt, ja, även Guds djup.” 1 Korintierbrevet 2:9–10

Leder Herren oss dag för dag till en djupare förståelse av de underbara sanningarna i sitt Ord? Förstår vi tydligare de ”djupa saker” i hans Ord som rör vår kallelse i Kristus Jesus när vi strävar efter att känna till och göra hans vilja? Om så är fallet har vi ytterligare bevis på att han har tagit emot vår helgelse och leder oss på rättfärdighetens väg.

Jesus själv ger oss en mycket tydlig försäkran om vår ställning inför Gud. För det första förkunnar han: "Den som kommer till mig skall jag inte på något sätt stöta bort." (Joh 6:37). Några verser senare följer han upp detta med att säga: "Ingen kan komma till mig, om inte Fadern, som har sänt mig, drar honom." (vers 44). Om vi har känt Guds dragningskraft genom Kristus, vilken ytterligare försäkran behöver vi då utöver detta?

Vår glädje över de andliga aspekterna av det nya livsättet som vi nu lever; vårt minskade intresse för det gamla, det köttsliga och världsliga; en viss grad av missförstånd, och kanske till och med förföljelse, från världen; vår växande uppskattning av andliga saker, särskilt när de rör vår himmelska kallelse – allt detta är bevis på att vår helgelse har blivit godtaget av Gud, och att vi faktiskt har blivit "döpta" till Kristus.

Vattendopet

Frågan om vattenbaptismen uppstår naturligtvis, och det med rätta, ty Jesus själv döptes i vatten, och vi ska följa i hans fotspår. Vad är syftet med vattenbaptismen? Johannes Döparen döpte till omvändelse. (Matteus 3:11). Han kunde inte förstå varför Jesus bad om att bli döpt, ty han visste att Jesus inte var en syndare, utan tvärtom den helige och rättfärdige. Matteus 3:13–15; Hebreerbrevet 7:26

Johannes dop gällde endast medlemmar av det judiska folket. Det symboliserade deras återgång till förbundet med Gud, enligt vilket han handlade med hela folket – det förbund som ingicks på berget Sinai. Johannes dop skulle också förbereda judarna på att ta emot sin Messias, Kristus Jesus, när hans

verksamhet senare skulle inledas. Markus 1:4,5; Lukas 1:13–17; Apostlagärningarna 13:24,25

Jesus döptes inte för att visa omvändelse från synd. När han bad Johannes att döpa honom sade han helt enkelt: "Låt det ske nu, ty så hör det sig att vi fullgör all rättfärdighet." (Matteus 3:15). Det är Jesu exempel som vi följer i vårt vattendop. För honom var det en symbol för hans förbund att dö som ett offer, och för hans hopp att, om han befanns trogen, uppväckas från de döda.

Hur träffande vattennedsänkningen illustrerar dessa två tankar. När man sänks ner i vattnet av den som döper blir man hjälplös i dennes händer och skulle förbli begravd, som i döden, om man inte lyftes upp ur vattnet. Således överlämnar vi oss i vår helgelse för att dö med Kristus, inspirerade av Guds löften om att vi ska uppväckas i uppståndelsen, precis som Jesus blev, för att få vara förenade med honom i det stora framtida arbetet i hans rike. Romarbrevet 6:4,5; Filipperbrevet 3:10,11

Vattendopet är alltså en vacker symbol för vårt sanna dop in i Kristus. Det är inte nödvändigt i den meningen att det är en frälsande förordning. Men eftersom de som är behöriga att bli nedsänkta i vatten har avstått från sin egen vilja och förbundit sig att göra Herrens vilja, kommer de att inse att detta är en del av Herrens vilja för dem, och de kommer gärna att följa den. Varje annan inställning skulle tyda på något mindre än en allt uppslukande kärlek till Guds vilja.

Kyrkans organisation

Skrifterna tyder inte på att de olika lokala grupperna av utvalda under kristendomens tidiga år hade några

utarbetade organisatoriska arrangemang, och Bibeln lär inte heller att detta var Guds plan för kyrkan. Dåtidens lärjungar saknade dock inte helt organisation. Deras möten var inte utan ordning, och olika tjänsteuppdrag tilldelades olika personer utifrån deras respektive förmågor. Matteus 25:15; 1 Korintierbrevet 14:40; 2 Tessalonikerbrevet 3:6,7; Titusbrevet 1:5

I den tidiga kyrkans organisation erkändes Jesus allmänt som huvudet. Detta stämde överens med Jesu egna instruktioner till sina lärjungar, när han sade: "En är er Mästare, nämligen Kristus, och ni är alla bröder." (Matteus 23:8). Paulus skrev: "Kristus är kyrkans huvud, och han är kroppens frälsare." (Efesierbrevet 5:23). I 1 Korintierbrevet 11:3 framför han samma tanke och säger att "varje mans huvud är Kristus; ... och Kristi huvud är Gud."

Jesus är inte bara sin kyrkas huvud, utan han är också dess grundval. "Ingen kan lägga någon annan grund", skrev Paulus, "än den som redan är lagd, nämligen Jesus Kristus." (1 Korintierbrevet 3:11). Kyrkans medlemmar kallas också "Guds hus", vilket sägs vara "uppbyggt på apostlarnas och profeternas grund, med Jesus Kristus själv som hörnsten." Efesierbrevet 2:19,20

Aposteln Petrus skrev: "Därför står det också i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på honom skall inte bli besviken." (1 Petrus 2:6). I Uppenbarelseboken 14:1–4 bekräftar också aposteln Johannes att Jesus är "hörnstenen" i Sion – den fullkomliga kyrkan. Detta är särskilt anmärkningsvärt med tanke på det missförstånd som har uppstått kring Jesu uttalande:

”Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min kyrka.” Matteus 16:18

Detta påstående har felaktigt tolkats som att Petrus skulle vara den ”klippa” på vilken Kristi kyrka skulle byggas. Denna tolkning visar sig dock vara felaktig när vi upptäcker att Jesus använde två olika grekiska ord när han gjorde uttalandet. När han sade: ”Du är Petrus”, är det grekiska ordet som översätts med Petrus ”petros”, vilket betyder ”en bit klippa”. Men när han sade: ”På denna klippa skall jag bygga min kyrka”, använde han det grekiska ordet ”petra”, som betyder en ”klippmassa”, ett stort stenblock, så att säga.

Petrus hade just sagt till Jesus: ”Du är Kristus, den levande Gudens Son.” (Matteus 16:16). Jesus var nöjd med detta bekännande. Vi kan omformulera hans svar till Petrus för att göra innebörden lite tydligare: ”Petrus, ditt namn betyder att du är en liten stenbit – en småsten, så att säga. Jämfört med innebörden av ditt namn är det stora faktumet att jag är Messias och att jag är Guds Son som en stor stenmassa – ett stort stenblock – och kyrkan kommer att byggas på mig som sin grund.”

I nästa månads nummer av Dagningen-tidningen kommer vi att behandla ämnet ”Kyrkan”. Viktiga ämnen som kommer att diskuteras är bland annat: De tolv apostlarnas och andra kyrkans tjänares roll; kyrkans uppdrag; samt de himmelska och jordiska faserna i Guds plan för hela mänsklighetens frälsning genom Kristus.